

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 34/2022-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa obchodnej spoločnosti **SINOCONSUL, spol. s r. o.**, Růžová 7, Praha, Česká republika, IČO 62 577 891, zastúpeného JUDr. Mariánom Ďurinom, advokátom, Sibírska 4, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 4 Cob 7/2019 z 11. júna 2019 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Obdo 24/2020 z 31. mája 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 17. septembra 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), bližšie nešpecifikovaného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom a uznesením všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) na ďalšie konanie. Sťažovateľ tiež navrhuje, aby mu ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie spolu v sume 8 000 eur a náhradu trov konania na účet jeho právneho zástupcu.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutých rozhodnutí a ďalších príloh ústavnej sťažnosti vyplýva nasledovný stav veci:

3. Sťažovateľ sa podanou žalobou domáhal proti žalovanému, obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zaplata sumy 70 000 eur s príslušenstvom ako provízie na základe uzavretej zmluvy o obchodnom zastúpení.

4. Okresný súd Trebišov (ďalej len „okresný súd“) v poradí tretím rozsudkom č. k. 2 Cb 1/2011-1287 z 5. apríla 2018 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) zaviazal žalovaného zaplatiť sťažovateľovi sumu 70 000 eur spolu s úrokom z omeškania a priznal sťažovateľovi právo na náhradu trov konania proti žalovanému vo výške 100 %.

5. Krajský súd rozsudkom č. k. 4 Cob 7/2019 z 11. júna 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) zmenil rozsudok okresného súdu tak, že žalobu zamietol. Odvolací súd dospel k záveru, že uplatnená pohľadávka sťažovateľa 70 000 eur s príslušenstvom z titulu provízie za vyhľadanie obchodného partnera – firmy ██████████, s ktorou žalovaný uzatvoril obchod na dodávku solárnych panelov a príslušných výrobných technológií pre výstavbu solárnej elektrárne Ostrov pri Sobranciach, nie je dôvodná, pretože sťažovateľ nepreukázal to, že vyhľadal obchodného partnera ██████████ alebo ďalšieho obchodného partnera pre žalovaného, pretože obchodného partnera ██████████ vyhľadal sám žalovaný na konferencii usporiadanej vládnu agentúrou SARIO v Bratislave. Zároveň je podaná žaloba nedôvodná z dôvodu, že firma ██████████ ani iná čínska firma neuzatvorila so žalovaným spoločný podnik na výrobu solárnych článkov a príslušných výrobných technológií v Priemyselnom parku Trebišov alebo na území Slovenskej republiky, čím nebol naplnený predmet zmluvy o obchodnom zastúpení uvedený v čl. III ods. 1, a to vyvíjanie činnosti sťažovateľom pre žalovaného prostredníctvom jeho obchodného zastúpenia v Čínskej ľudovej republike smerujúcej k *„vyhľadávaniu obchodných partnerov pre nákup fotovoltaických článkov a príslušných výrobných technológií a partnerov - investorov v oblasti výroby a distribúcie fotovoltaických článkov v Priemyselnom parku v Trebišove, resp. na území SR“*, a teda sťažovateľovi nevznikol nárok na províziu voči žalovanému v uplatnenej výške. Navyše základ pre výpočet provízie, ktorý si sťažovateľ určil so žalovaným, postavenej elektrárne nevyplýval zo zmluvy.

6. Na základe sťažovateľom podaného dovolania proti rozsudku krajského súdu rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením č. k. 4 Obdo 24/2020 z 31. mája 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) tak, že dovolanie sťažovateľa odmietol podľa § 447 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), keďže vyhodnotil, že v danom prípade prípustnosť dovolania sťažovateľa nebola daná ani podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP a ani podľa § 420 písm. f) CSP. K sťažovateľom uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP najvyšší súd uviedol, že sťažovateľ tento dovolací dôvod nevymedzil spôsobom vyžadovaným podľa § 431 ods. 2 CSP, keďže z obsahu dovolania nevyplývalo, akým konkrétnym procesným postupom odvolací súd sťažovateľovi znemožnil realizáciu jeho procesných práv. S ohľadom na sťažovateľom v dovolaní vznesené námietky dovolací súd uviedol, že pokiaľ sťažovateľ súdom vytýka nesprávnosť hodnotenia výsledkov dokazovania, už podľa predchádzajúcej právnej úpravy a nová právna úprava na tom nič nezmenila, nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. Zároveň, poukazujúc na § 442 CSP, uviedol, že skutkový stav veci zistený odvolacím súdom nepodlieha prieskumu v dovolacom konaní, teda dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, pretože nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu), keďže v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené. Dovoláním sa preto nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie a ani prieskumu nimi

vykonaného dokazovania. Tiež ozrejmil, že vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP nezakladá ani nesprávne právne posúdenie veci. K tvrdeniam sťažovateľa o protichodných zmenách názorov odvolacieho súdu v rozhodnutiach zo 14. januára 2014 a 11. júna 2019 dovolací súd poukázal na konštantnú judikatúru ústavného súdu vyjadrenú i v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 95/2020, v zmysle ktorej pre odvolací súd nevyplýva z § 391 ods. 2 CSP jeho viazanosť vlastným právnym názorom, a teda odvolací súd svoj skorší záväzný právny názor môže zmeniť.

7. K sťažovateľom uplatnenému dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a), resp. b) CSP najvyšší súd uviedol, že sťažovateľ za otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, považoval oblasť exkluzivity a výhradného obchodného zastúpenia, otázku súvisiacu s vyhľadáním obchodného partnera a otázku súvisiacu s obstaraním príležitosti na uzavretie zmluvy. S ohľadom na uvedené otázky tak sťažovateľ uviedol zákonné ustanovenia, pod ktoré mal podľa jeho názoru odvolací súd subsumovať zistený skutkový stav, čím tak odôvodnil svoj nárok na províziu. Najvyšší súd dôvodil, že z obsahu rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd na základe vykonaných dôkazov dospel k záveru, že nebol naplnený predmet zmluvy, pretože firma [REDAKOVANÉ], od ktorej žalovaný nakúpil solárne panely a postavil elektrárňu, nebola partnerom a ani investorom v Priemyselnom parku v Trebišove, resp. na území Slovenskej republiky, ako to vyplývalo zo zmluvy. Súčasne základ pre výpočet provízie, ktorý si sťažovateľ určil z hodnoty žalovaným postavenej elektrárne, nevyplýval zo zmluvy. Ďalej odvolací súd dospel k záveru, že sťažovateľ mal podľa § 661 Obchodného zákonníka obstarat' príležitosť pre žalovaného, aby mohol uzatvoriť obchod, avšak z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že sťažovateľ nemohol vyhľadať pre žalovaného firmu [REDAKOVANÉ]. S poukazom na uvedené tak dovolací súd konštatoval, že vymedzené otázky sa týkali skutkových zistení súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, ako i hodnotenia ním predložených dôkazov súdom prvej inštancie, ako i odvolacím súdom. Sťažovateľ nesúhlasil so závermi súdov, že v spore neunesol dôkazné bremeno o ním tvrdených skutočnostiach, a bol toho názoru, že z mailovej komunikácie medzi stranami sporu jednoznačne vyplývalo, že sťažovateľ naplnil predmet zmluvy. Nesprávne právne posúdenie uvedených otázok malo podľa sťažovateľa spočívať v tom, že súdy nevyhodnotili ním predložené dôkazy podľa vôle sťažovateľa, v dôsledku čoho bol sťažovateľ v spore neúspešný. Vzhľadom na uvedené dovolací súd vyhodnotil, že sťažovateľom nastolené otázky nie sú otázkami právnymi, zameranými na interpretáciu konkrétneho právneho predpisu (jeho konkrétneho ustanovenia), ale predstavujú otázky, ktoré sa týkajú skutkových záverov súdov nižšej inštancie a vlastného chápania skutkových zistení sťažovateľom, t. j. vymedzené otázky predstavujú skutkové (a nie právne) otázky, ktoré tak nemôžu založiť prípustnosť dovolania v rozhodovanej veci.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Proti napadnutým rozhodnutiam podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Napadnutý rozsudok krajského súdu je nespravodlivý, arbitrárny, povrchný a jednostranne zdôvodnený na základe dôkazne nepreukázaných ústnych tvrdení žalovaného, nepreskúmateľný, bez právneho zdôvodnenia, neobsahujúci základný imperatív spravodlivosti, vybočujúci z ústavného rámca hodnotenia skutkového a právneho stavu. Je v mnohom odporujúci realite i vlastným skorším právnym názorom samotného krajského súdu. Je v priamom rozpore s § 652 –

663 a § 665 a § 666 Obchodného zákonníka, s citovanou judikatúrou a v otázkach ochrany inštitútu exkluzivity obchodného zastúpenia a riešenia províznej odmeny i s príslušnými ustanoveniami právnych dokumentov Európskej únie.

b) Po dvoch predchádzajúcich zrušujúcich rozhodnutiach odvolacieho súdu krajský súd napadnutým rozsudkom žalobu zamietol v celom rozsahu, a to bez toho, aby sa zmenil skutkový či právny stav veci, čo sťažovateľ považuje za najprekvapujúcejšie rozhodnutie v tomto konaní, pri ktorom prišlo podľa mienky sťažovateľa k extrémnemu vybočeniu zo skutkového a právneho rámca, a to v takej miere, že tým boli výrazne poškodené jeho základné ľudské práva, resp. právo na spravodlivý proces.

c) Rozsudok krajského súdu vychádzal aj z dôkazu, ktorý je založený v spise na č. l. 330 v prílohovej obálke, ktorej obsahom je prihláška a sprievodná dokumentácia týkajúca sa Slovensko-čínskeho obchodného fóra organizovaného vládnu agentúrou SARIO, ktorý sťažovateľ nikdy nedostal k dispozícii, ani na pojednávaní, ani mu nebol doručený cestou súdu, hoci oň žiadal, a keďže ide o jeden z podstatných dôkazov, na ktorý krajský súd poukázal pri svojom rozhodovaní (v odôvodnení body 49 a 59), a sťažovateľ sa k nemu nemohol relevantne vyjadriť, považuje to za porušenie práva na spravodlivý proces.

d) Krajský súd nesprávnym procesným postupom sťažovateľovi znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces, a v tejto súvislosti vzhľadom na to, že tieto okolnosti boli podrobne popísané v dovolaní, poukázal na argumenty uvedené v prílohe č. 3 ústavnej sťažnosti.

e) Najvyššiemu súdu sťažovateľ vytýka, že sa odmietol zaoberať ním uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP, hoci sťažovateľ veľmi podrobne popísal, v čom spočívalo porušenie jeho procesných práv, za akých okolností sa nemohol riadne brániť, v čom nebolo rozhodnutie riadne odôvodnené, v čom bolo zmätočné, prekvapivé, jednostranné a pod., a dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, hoci na to boli splnené všetky podmienky, keď sťažovateľ v dovolaní uviedol tri okruhy otázok a ku každej podrobne zhrnul skutkový stav a položil právnu otázku s uvedením konkrétnych paragrafov, ktoré sa na vyriešenie právnej otázky mali použiť, resp. aj návrh, ako sa mala táto právna otázka vyriešiť. Z týchto dôvodov je napadnuté uznesenie formalistické. Najvyšší súd sa dostatočne nezaoberal obsahovými argumentmi, judikatúrou a poukázaním na konkrétne pochybenia krajského súdu zo strany sťažovateľa.

f) Pri odôvodňovaní napadnutého uznesenia najvyšší súd použil nesprávnu, resp. rozporuplnú argumentáciu.

g) Závery prijaté krajským súdom, ako aj najvyšším súdom sú arbitrárne a zjavne neodôvodnené.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a rovnako aj porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu:

10. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pritom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

11. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto právomoc ústavného súdu nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (pozri. II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09).

12. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ využil svoje právo podať proti napadnutému rozsudku krajského súdu opravný prostriedok, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd ako súd dovolacích, ktorý v prípade zistenia zásahu súdu odvolacej inštancie do základných práv alebo slobôd sťažovateľa (či už svojím rozhodnutím alebo postupom) bol zároveň povinný týmto právam alebo slobodám poskytnúť ochranu.

13. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o dovolaní sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu vylučuje právomoc ústavného súdu. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

14. K sťažovateľom formulovanej námietke, v zmysle ktorej sa nemohol relevantne vyjadriť k dôkazu z prílohovej obálky spisu na č. 1. 330, ktorej obsahom je prihláška a sprievodná dokumentácia týkajúca sa Slovensko-čínskeho obchodného fóra organizovaného vládou agentúrou SARIO, na ktorý krajský súd v napadnutom rozsudku poukázal, čo považuje za porušenie práva na spravodlivý proces, ústavný súd bez toho, aby sa z vecného hľadiska predmetnou námietkou zaoberal, uvádza, že z preskúmania obsahu dovolania sťažovateľa nevyplýva, že by sťažovateľ túto svoju námietku uplatnil pred dovolacím súdom. Ústavný súd na tomto mieste pripomína, že z princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy, limitujúceho vzťah ústavného súdu k všeobecným súdom, okrem iného vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom. Pokiaľ sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, avšak nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavná sťažnosť je neprípustná. Preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

15. Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane pripomína (napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 159/08, IV. ÚS 596/2012, III. ÚS 365/2017), že otázku, kedy je prípustné dovolanie, rieši zákon, t. j. ide o otázku zákonnosti, a preto posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práv sťažovateľa. To platí o to viac, že ústavný súd akceptuje, že otázka posúdenia, či sú splnené zákonné podmienky prípustnosti dovolania, patrí (v zásade) do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012, II. ÚS 98/2017).

16. Vychádzajúc z uvedeného, úloha ústavného súdu sa vo veci sťažovateľa obmedzuje na posúdenie, či najvyšší súd v napadnutom uznesení dostatočným, a teda ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil svoj záver o odmietnutí dovolania. V opačnom prípade by totiž ústavný súd nahrádzal právomoc najvyššieho súdu, čo s odkazom na jeho ústavné postavenie zjavne nie je jeho úlohou.

17. Po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že v ústavnej sťažnosti predložená argumentácia nie je spôsobilá spochybniť ústavnú konformnosť prijatých právnych záverov. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti opakuje výhrady, ktoré už uplatnil v dovolacom konaní pred najvyšším súdom, a snaží sa docieľiť rozhodnutie vo svoj prospech, postaviac ústavný súd do role ďalšej prieskumnej inštancie, ktorá mu neprináleží. Právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania [§ 447 písm. c) CSP], pokiaľ ide o uplatnené dôvody prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP, je v napadnutom rozhodnutí zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nemožno považovať za formalistické, neodôvodnené a ani za arbitrárne. Najvyšší súd riadne aplikoval právne normy vzťahujúce sa na právny stav veci sťažovateľa a prípustnosť dovolania vzhľadom na právny stav veci interpretoval a aplikoval zákonným a ústavným spôsobom, ktorý sa neprieči textu a duchu Civilného sporového poriadku. Závery najvyššieho súdu majú svoj základ v texte zákona a nijak nevybočujú z rámca zákonnej a ústavnej interpretácie príslušných právnych noriem. Prijaté závery najvyššieho súdu majú zároveň oporu nielen v aplikovaných ustanoveniach Civilného sporového poriadku, ale i v judikatúre najvyššieho súdu a ústavného súdu, na ktorú v odôvodnení napadnutého uznesenia poukazuje. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa najvyšší súd zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s argumentáciou sťažovateľa, ktorou odôvodňoval prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Ústavný súd tak nezistil, že by účinky výkonu jeho dovolacej právomoci boli nezlučiteľné so základným právom účastníka konania na súdnu ochranu či so zásadami spravodlivého procesu.

18. I keď ústavný súd má výhrady proti interpretácii „*nesprávneho procesného postupu v zmysle § 420 písm. f) CSP*“, tak ako ju predostrel najvyšší súd (podľa ktorej sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní a tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním na meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu), zároveň konštatuje, že v okolnostiach

prejednávanej veci je podstatné, že najvyšší súd sa vo vzťahu k namietaným okolnostiam adekvátnym spôsobom vysporiadal s podstatnou argumentáciou sťažovateľa, pričom jeho závery pre túto vec možno v rozhodujúcich skutočnostiach považovať za ústavne udržateľné.

19. Ústavný súd poukazuje na to, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Civilný sporový poriadok výslovne umožňuje, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odoprenie prístupu sťažovateľa k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch (II. ÚS 99/2019, II. ÚS 363/2020).

20. Keďže ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti nezistil v postupe a v skutkových a právnych záveroch napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo ich arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti, odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K namietanému porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy:

21. Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nekonkretizoval, porušenie ktorého z čiastkových práv, ktoré tvoria obsah čl. 48 ods. 2 ústavy, namieta. Navyše, v ústavnej sťažnosti absentuje akékoľvek relevantné odôvodnenie tvrdeného porušenia čl. 48 ods. 2 ústavy, ktoré by malo ústavnoprávny rozmer.

22. Odôvodnenie návrhu je pritom podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde zákonom danou podmienkou konania pred ústavným súdom. V tejto súvislosti ústavný súd už opakovane konštatoval, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde (§ 43 ods. 1 a § 123 ods. 1) vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy.

23. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania i jeho ostatnými požadovanými zákonnými náležitosťami osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom.

24. Vzhľadom na to, že nedostatok odôvodnenia, ktoré predstavuje podstatnú náležitosť návrhu na začatie konania pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy (vyplývajú z neho totiž dôvody návrhu, ktorými je ústavný súd podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný), nie je možné považovať za odstrániteľný nedostatok, ktorý je možné odstrániť po uplynutí lehoty stanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde, o to viac v prípade, ak je sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, ústavný súd v okolnostiach daného prípadu sťažovateľa na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti spočívajúcich v nedostatočnom odôvodnení ústavnej sťažnosti nevyzýval (m. m. IV. ÚS 117/2019, III. ÚS 106/2020).

25. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutými rozhodnutiami odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nedostatok náležitostí ustanovených zákonom.

26. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite ústavnej sťažnosti nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. februára 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu